

ליקוטי אמרים

פרק ז אך נפש החיונית הבהמית שבישראל
 שמצד הקליפה המלוכשת בדם
 האדם כנ"ל ונפשות בהמות וחיות ועופות ודגים טהורים
 ומותרים באכילה וקיום וחיות כל הדומם וכל הצומח
 המותר באכילה וכן קיום וחיות כל המעשה דבור
 ומחשבה בענייני עוה"ז שאין בהם צד איסור לא שרש
 ולא ענף משם"ה מצות לא תעשה וענפיהן דאורייתא
 ודרבנן רק שאינן לשם שמים אלא רצון הגוף וחפצו
 ותאותו ואפי' הוא צורך הגוף וקיומו וחיותו ממש אלא
 שכוונתו אינה לשם שמים כדי לעבוד את ה' בגופו לא
 עדיפי מעשה דבור ומחשבות אלו מנפש החיונית
 הבהמית בעצמה והכל כאשר לכל נשפע ונמשך
 ממדרגה השנית שבקליפות וסטרא אחרא שהיא קליפה
 רביעית הנקראת קליפת נוגה שבעולם הזה הנקרא
 עולם העשיה רובו ככולו רע רק מעט טוב מעורב
 בתוכה [שממנה באות מדות טובות שבנפש הבהמית
 שבישראל כמ"ש לעיל] והיא בחי' ממוצעת בין שלש
 קליפות הטמאות לגמרי ובין בחי' ומדרגת הקדושה
 ולכן פעמים שהיא נכללת בשלש קליפות הטמאות
 [כמ"ש בע"ח שער מ"ט ריש פ"ד בשם הזהר] ופעמים
 שהיא נכללת ועולה בבחי' ומדרגת הקדושה דהיינו
 כשהטוב המעורב בה נתברר מהרע וגובר ועולה
 ונכלל בקדושה כגון ד"מ האוכל בשרא שמינא דתורא
 ושותה יין מבושם להרחיב דעתו לה' ולתורתו כדאמר
 רבא חמרא וריחא כו' או בשביל כדי לקיים מצות ענג
 שבת וי"ט אזי נתברר חיות הבשר והיין שהיה נשפע
 מקליפת נוגה ועולה לה' כעולה וכקרבן. וכן האומר
 מילתא דבדיחותא לפקח דעתו ולשמח לבו לה'
 ולתורתו ועבודתו שצריכים להיות בשמחה וכמו
 שעשה רבא לתלמידיו שאמר לפניהם מילתא
 דבדיחותא תחלה וברחי רבנן.